

Can Vallerià
[art, comunicació, territori]

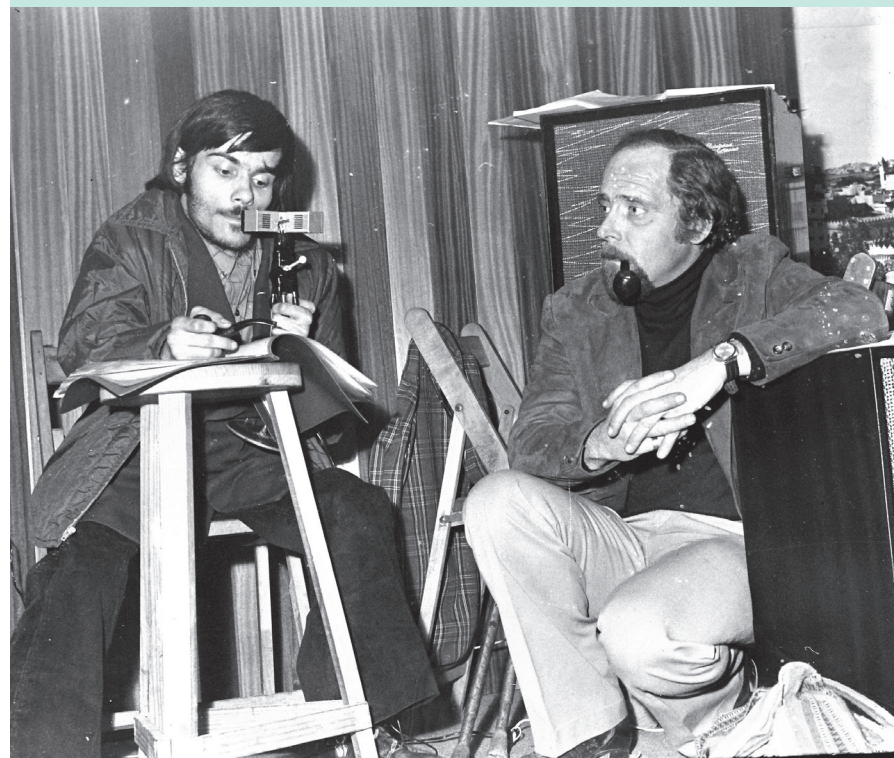
Passeig Coromina, 32
Premià de Dalt

canvalleria@gmail.com
Segueix-nos a facebook:Can Vallerià

Poetes sota la lluna

Lletres a Can Vallerià

Can Vallerià
Premià de Dalt
26 d'agost de 2017

Veus de poetes sota la lluna

El festival "Poetes sota la lluna" porta, per tercera vegada, la poesia dels autors del Maresme, una comarca d'identitat territorial fragmentada, que sobreviu en reconstrucció permanent. I si hi ha molts maresmes, també existeix el dels poetes, que amb la seva veu planten cara al pas del temps i reivindiquen instants d'eternitat; el crit i el clam.

En aquesta edició escoltarem a Sònia Hernández, narradora i poeta. El 2010 la prestigiosa revista britànica *Granta* la va incloure en la selecció dels millors narradors joves en espanyol. Ens portarà la seva veu poètica en català.

Si algú divulga amb persistència els poetes del país és en Pius Morera des del programa "Aparador de poesia", de Ràdio Sant Vicenç de Montalt, on viu. Amb dinou llibres publicats des de 1961 sentirem la seva poesia valenta i heterodoxa.

Can Vallerià recuperarà també "Abissal", amb Jordi Torrens i Carol Brunet. A finals dels anys vuitanta, aquesta formació musical i poètica del Maresme, interpretava l'obra d'autors com Teresa d'Arenys, Feliu Formosa o Valerià Pujol.

Vicenç Llorca viu al Masnou. Ha participat molt activament en la construcció del relat cultural català actual. És autor d'una de les més sòlides poètiques de la seva generació. Aquest any en fa trenta que va publicar el primer llibre.

Tancarà el festival Pau Riba, músic i escriptor polifacètic que viu a Tiana, i artista iconoclasta en reinvenió constant, des que el 1967 va irrompre a l'escena cultural amb el Grup de Folk. Salut, poesia i llibertat!

Albert Calls

Foto de portada: a mitjan anys setanta, Valerià Pujol i Foni-i (a la imatge) i Salva Solé, van crear Tricéfàl·lia, grup que va musicar el llibre del mateix nom escrit pels tres. Una dècada després, Abissal va obrir el ventall a més poetes i noves fórmules musicals.

AL POEMA RENEIXEN ELS ULLS D'ÀNGEL

Els teus ulls ompliran la palangana de porcellana blanca de reflexos solars blau cel ocrós i, quan no hi siguis, tot abocant-m'hi forniré de llum els meus, perquè guareixin i coneguin les formes i les ombres de les coses. Serà com espolsar-me el pol·len groc marí sorrenc que contamina el vidre del rostre i de les cames que el pateixen durant la primavera i la collita. Jo diré els mots exactes, ben triats entre els de la poruga processó que oscil·la poble avall, un cop salvat de la tenebra i la ignorància àrida. Molts vindran cap a tu portats pel vent o pel tramvia multicultural i diran els mateixos mots exactes, sense saber que els diuen o els resen, perquè els teus ulls venen de lluny, del mar o del cel, i tothom s'hi rentarà.

Pius Morera

SÍ, TAMBÉ jo vull només les paraules afalagadores i amatents, la companyia del sol despertant l'alegria del silenci sense sentit i no la distància d'altres mots que rellisquen sobre la meua pell sense arribar mai a esdevenir carícies sinó carències, la manca dels mots veritables que omplen o buiden de significat.

El vol paral·lel i pròxim d'aquestes veus em reflecteix com a la superfície immòbil i sense màcula d'un mar de gener sobrevolat a cota baixa per les aus que no gosen fregar la superfície per no desfer l'argent grisós ni trencar el reflex del sol que els fa perfectes a destemps.

Sònia Hernández

EL VI QUE EM DIUS

Digues si vius instants d'amor i així podrem guanyar l'eternitat. Des del minúscul gest dels dies a les planures on el pensament corre amb la llibertat dels somnis... Quan mirem les estrelles com tants homes han fet no per plorar, sinó per ser enllà d'allò que els ulls reciten... Tot s'assembla a un batec de papallona: etern i coratjós al pas per l'aire, misteriós en la bellesa que li ha estat regalada, breu i líquida, interna i fràgil com el vi que em dius.

Vicenç Llorca

LLEBRÍCIA I TORTUGÀLIA

qui camina i va distret
no pot veure on posa els peus
i ha d'avançar
fent lenta passa;
però també es fa sa saber
que molt llebre s'ha de ser
per saltar llamps
i no enrampar-se

qui camina amb el cap cot
bo i mirant on posa els peus
pot avançar
llençant la passa;
però també es fa sa saber
que tortuga s'ha de ser
per saltar el temps
i no enganyar-se

qui mira lluny pot caure a prop
qui mira a prop no cala lluny
més valdrà, per tant
no mirar enlloc
i anar veient què passa
a cada passa

Pau Riba